

kan sættes iftedet, saa seer jeg ikke rettere, end at man maa gaae den ligefremme, loyale og aabne Vej, at indføre en ny Forsætning for Kirken, for saaledes paa en ærlig Maade at opfylde Grundlovens § 80; men at liste den ene lille Lov frem efter den anden, Love, som egentlig ikke sigte Alt, hvad der ligger i dem, kan jeg ikke ansee for en virkelig loyal Maade at opfylde Grundlovens § 80 paa. Mit Forvebforflag er altsaa, at der ikke gives nogen Lov om dette Forhold, men at de Banfælghe-der, der kunne fremkomme derved — som jeg er meget langt fra at ansee, for saa store, som Fleertallet anseer dem for, og som ogsaa kun have en mere ubvortes Betydning — ordnes ad administrativ Vej ved den kirkelige Vestyrelse. Jeg mener, at det vil have saameget mindre Betænkelighed at lade Sagen staa hen dermed, som der jo allerede er truffet en god administrativ Afgjørelse for et Par af disse Handlingers Vedkommende, nemlig for Barne- daab i et Tilfælde, for Begravelser i et andet Tilfælde, saa at det ikke let vil kunne tænkes, at nogen synderlig Collision vil opstaae, selv om man ikke giver nogen bestemt Lov om disse Forhold. Vil man imidlertid betræde den i Lovudkastet foreslaaede Vej, saa er mit Raad det, at man da gjør det med smaa Skridt, for at det ikke skal blive umuligt at standse og vende om, inden det vilde være for sildigt.

W. Olsen: Jeg vil tillade mig at anbefale Fleertallets Forslag og vil altsaa raade Thinget til at stemme imod det første Forslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 3die Valgfreds (Barfod), dersom Forslagsstilleren ikke skal finde sig foranlediget til at tage det tilbage. Naar jeg gjør dette, er det ikke, fordi jeg ikke godt kunde følge Forslagsstilleren og ønske Loven affattet saaledes, som foreslaaet, men det er, fordi jeg efter den ærede Ministers Udtalelser i Udvalget har det Haab, at han vil kunne gaae med Loven, saaledes som den bliver affattet efter Fleertallets Forslag, medens jeg troer, at han paa det Bestemteste vil modsætte sig den, dersom dette Forslag vedtages. — Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts anden Valgfreds (Krogh), der er Medlem af Udvalget,

har idag fundet det nødvendigt at stille sig lidt fra Fleertallet og har især gjort opmærksom paa to Punkter i Motiveringen, som han ikke kunde tiltræde. Han har saaledes ikke kunnet indrømme Berettigelsen af det Udtryk, at de, der have løst Sognebaandet, kunne blive kirkelig huusvilde; men dette har han efter min Mening motiveret paa en saa forunderlig Maade, at jeg aldeles ikke kan finde noget Begrundet deri. Han har nemlig sagt, at da de, dersom de ikke have løst Sognebaandet, have Ret til at benytte deres Sognekirke, saa kan man ikke sige, at de ere kirkelig huusvilde; men nu er Sagen jo den, at der handles om dem, som have løst Sognebaandet, og det kan altsaa ikke nytte, at man siger, at de, dersom de ikke vare i dette Tilfælde, ikke vare kirkelig huusvilde. Loven af 4de April 1855 er forelagt af Regjeringen, efterat være tilraadet af den i 1854 sammentraadte Kirkecommission, og man er gaaet ud fra, at denne Lov var nødvendig af Samvittigheds-hensyn; men naar altsaa de Medlemmer, der af Samvittigheds-hensyn have benyttet sig af den Ret, som Loven giver dem, ere i dette Tilfælde, saa kan det ikke hjælpe, at man siger: Dersom de ikke havde benyttet sig af denne Ret, vare de ikke kirkelig huusvilde. Dernæst har det samme ærede Medlem sagt, at de Menigheder, hvor de Vedkommende boe, ikke vare blevne hørte; men var der Anledning til at spørge Menighederne, saa skulde jeg mene, at det maatte være den Menighed, der hørte til den Kirke, hvorved den af de Paagjældende valgte Præst har ansat, saa skulde jeg mene, at der havde været rig Anledning til at spørge dem, da man vedtog Loven af 4de April 1855, thi denne Lov gjorde en væsentlig Forandring, idet den henviste alle dem, der valgte en fremmed Præst, til den fremmede Menigheds Kirke — dengang forekom det mig, at der var Anledning til at spørge Menigheden, men det har man ikke gjort, og jeg kan ikke see, at der er ringeste Anledning til i denne Sag at spørge de Menigheder, hvor de Vedkommende boe. Loven her bliver, hvis den vedtages, affattet saaledes, at den ikke gjør mindste Indgreb i nogen af Menighedsmedlemmernes Ret, idet vedkommende fremmede Præst 24 Timer iforveien skal forstikke sig om, at Kirken